

„БУДУЧИНА“

виходить раз у тиждень
в суботу.

Адреса редакції і адміністрації:

Львів, ул. Сикстуська ч. 8.
I. поверх.

БУДУЧИНА

незалежний орган громадського життя.

Передплата:

річно 20 кор.
піврічно 10 „
чвертьрічно 5 „

В Німеччині:

річно 20 мар.
піврічно 10 „
чвертьрічно 5 „

Поодиноке число коштує
у Львові 24 сот.

На провінції 30 сот.

За зміну адреси 50 сот.

До української суспільності!

Випускаючи перше число „Будучина“ між нашу читачу громаду, редакційний комітет і гурток основателів видавництва радби відразу виска ати, за яку саме пральдну службу хочуть брати ся.

Великі потреби українського народу, що проживає в австрійських провінціях, піднесли ся через війну до небувалого уровня. Вони зростають з кождою хвилию міжнародних ро рахунків та назрівачих тепер історичних переломів. В таких важних часах треба нам спромагати ся на незвичайно сильну організацію, бо тільки через неї можна вдержати народню цілість, повернути до належних прав і розвіту рідну спадщину. Лиш надзвичайна тямущість цілої суспільності змогла — би підготовити якусь ширшу ідею і програмову основу, з котрої виріс би новий розмах для оборони життя тяжко навіщеного, народнього покоління.

Як сьогодні представляють ся наші громадянські гороскопи?

Загальний стан народних справ і спосіб організування наших діяльних сил є на превеликий жаль сумний та невідрадний. На кождому кроці даєть ся відчувати занепад горожанської думки, а в слід за тим і занепад нашого політичного значіння в Австрії. Отсі страшні річи доконали ся під той час, коли рідна рідля стала чорна, і зорана, коли руїна населення завершила всю міру народнього горя.

Занепад горожанської думки гете нашу суспільність в круглу пасивність як не безрадність перед найповажнішими задачами, знищує країє зусилля, зводить до з серду ідею спільництва в громадському життю.

Наша критика давно завмерла. Її нема. А така обставина веде нас в небезпечну суспільну недугу — недостачу зміниєк поглядів і творчого підйому (хочби й найскромнішого під маного). Брак критики викликає появу самообманьвання себе дотеперішним, незначним, партійним формалізмом, або на принципах будованням оптимізмом, притамним ідеологією буденної праці, дає вільне поле до попису врякливому рекламуванню всякого неробства, а навіть неадекватности поодиноких чинників і цілих органів прилюдного життя.

Що правда — ціла суспільність розповідає собі заєдно, що такий стан не даєть ся ані дальше вдержати ані видержати. А однак еще ніде не виявило ся бажання якихось, хочби найменших, а дуже потрібних реформ нашої організації. Ніде не видно проб порядкування всіх вресвітних, культурних і економічних задач в якусь дійсно кооперативну систему, до котрої ціла суспільність могла би без пустих фраз приступати. Ніде не видно печальности у виховуванні та впроваджуванні в життя молодших діяльних сил ані предвиджування всіх дальших необхідних мір звязаних з животною потребою: видвигати ся з народньої руїни й громадянського занепаду.

Вже отсі мотиви аж загато виправдували би наш видавничий крок, як що до сього не прилучала би ся й еще одна обставина. Ціла наша преса як в Галичині, так на Буковині спечиває в руках nota bene посольского авторитету. Такий факт дає слабе свідцтво політичної зрілости нашому народові. Персечийкий Німець каже того рода монополю „eine Bevormundung des . . . unpolitischen Volkes“.

Сама обережність і досвід наших інтелігентних кругів наказує творити та забезпечувати свободні голоси опінії, незалежні органи для плевання об'єктивної прилюдної думки. Тільки в нежалезних часописях можна бороти ся з застоєм і запусценем народньої роботи, з недостачами громадської самодіяльности.

Як що можна числити нам на прихильний осуд української суспільности, то „Будучина“ покладе собі за найпершу ціль стати гуртучним органом таких наших діяльних сил, що з ріжних причин не брали ще більшої участі в народній праці. Найбільше розводиться ся о молоді сили. Нема найменшого сумніву, що нездорова організаційна система — здаєть ся — всіх наших політичних партій виключає цілі сотки як не тисячі характерних одиниць від корисної для загалу діяльности. А тої діяльности так дуже сьогодні потреба. На розбудження горожанського духа, на кришке з рганізування всіх інтелігентних сил, так дуже на рід чекає.

Предметом теоретичних дискусій і практичних починів, до яких в нашому органі шире запрошуємо український загаль, мала би бути народна політика в сущнім розумінню, себ о вар д е добро — будоване не на традиції домагань, адресованих на виї, але на ідею народньої праці, на організованій, контрольованій і відвічальній роботі цілого громадянства. Нолочасної народньої праці не можна однак осисувати на нездоровій організації. Тому прийдеть ся нам вперед висвіляти недомагання самої системи нашого життя. Як що стара система не даєть ся вже під ерти, поправ ти — треба буде звати ся до праці перебудовання. Ідеїлу організацію треба перенести до нових, живих демократичних і шаронародних огкищ Народня стихія не може стати на мервій точці без руху, без самозр дности, без найменших виглядів на будучину. Тому не вагаймо ся шукати для наших ідей нових реальних форм, які могли би утравильнити громадню працю, стягнути до неї всі живі сили, забезпечити її на дальші дні. Ось обовязок молодого громадянства, твердо загартованого в весаних трудах.

Ідея народньої праці даєть ся пер-вести в життя тільки тоді, як гурток її прихильників буде розростати. З хвилию переміки гуртка в громаду, почне творити ся конкретна програма нової організації.

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ.

Володимир Дорошенко.

Чи дійсно воскресла Україна.

(З приводу побоювань і жалів Рутенії).

Ось вже скоро рік, як вибухла в Росії революція, а з нею й наша Україна голову славно підняла. Тільки рік, а подія — як у каледоскопі! Ще так недавно стогнала наша велика метрополія в царських кайданах, а сьогодні — на диво цілому світові — маємо українську державу, українську народну республіку! На диво світові й нам, малелькому окрайчкови великої Української Землі!

Чи давно австрійські Українці лежали в пресраці, стративши свої світляні мрії, і в найбільшій прагнненню чекали своєї національної смерті — втілення живцем до майбутньої Польщі?

А тепер? — Тепер раптом дух уступив у смертній серця і надія, на цей раз уже не облудна, анову охопила наше Підкарпаття. „Не загинемо! Оживемо й ми!“ — гукає все, від старого й до малого.

Багато вже значить і сама надія — воно підбадьорює нас, заставляє живіше бити ся наші пульси, робить відпорнішими нас супроти протівника, додає сили перетривати злиди... Не дурно нежикий наш цест — страдник Франко сказав: „А надія — те лік, нем жив чоловік!“

Так, ми живемо своєю надією, дійсно вже живемо, а не ведемо як раби, як було ще так недавно.

Однак все ще сумнів погрожу точать серце австрійського Українця й зневіра ча сьм закрадаєть ся в його душу. „Чи не сон се, отсе велике воскресення України чи не злуда воно? Чи дійсно Україна встаєть ся, перетриває страдну бурю і прийде в тишу пристань свого вільного державного існування!“

Чи не склячить ся все оце велике напруження одним великим крахом, що похоронить всі наші надії?“

Такі думки ворухать ся на дні душі мало не в кожного Рутенця навіть в хвилях найбільшого телячого захвату від подій на Україні.

Стоїть тільки в „Роганн-ій“ чи „Wie szogrn-ій“ вичитати якусь дурну „телеграму“ про успіхи большевизма і ажораче серце стискаєть ся дійсно й роздука відаєть ся в душу. „Чи винен крик?“ — з жахом питаєть ся наляканий Рутенець.

— „А що, як... і т. д. і т. д.“

І так від самого початку великого революційного руху на Україні. Керенський, Корнілов, Каледін так само лякали австрійського Українця, як тепер Ленін з своїми Брандштайнами, Нахамкесами й Йеффами.

Ся боязна невпевність і маловіра ішла однак в парі з певним роду максималізмом. Мені пераз доводило ся чувати від різних панків, які в себе дома вмилі плавати коло „Костя“ або Василька, зневажливу оцінку українського руху за кордоном і невдоволення на провідників його за їх будім-то „нерішучість“, „компромисовість“ ест. На думку сьх мудрців Українці мусіли б відразу оглосити свою незалежну державу, а не бавити ся в якусь автономію і федерацію!

Для сьх панків, що й пальцем не кинули, щоби у себе в дома вибороти автономію, а вмилі лише плазувати й кланяти ся, не стрічали діяти закордонної України доволі признаання в своїй тяжкій і відповідальній роботі.

Сидячи при бомбі пива у „Кучика“ сї політики дуже мудро вмилі критикувати Грушевського, Петлюру й ин. українських провідників, мовлячи собі справи, як се смилі но саме в їх устах! Але подібні речі доводило ся чути не лише від сьх мудрагелів, а по часті і в пресі пробивало ся невдоволення з кунгаторства рос. Українців.

І от з одної сторони ся горячкова нетерпильчак, сї максималістичні потяги, а з другої боязливе тремтіння й маловіра — явища властиво одної й тої самої природи.

Випливають вони з одного спільного жерела — не з н а н я закордонної України, неуміння орієнтувати ся в її подіях, оцінити її положення!

І справді, чи багато знав австрійський Українець про закордонну Україну, навіть фазовий політик, депутат Союму або Парляменту?

За малими винятками — нічого і нічого, буквально — нічого і нічого!

Навіть канове президенти не мали по-

няття, що то є та Україна, які губернній залежать до неї, як живе вона й що думає. В їхніх бібліотеках, скільки такі взагалі існували, годі було знайти щось про се. Навіть парламентарна репрезентація не посідала ніякої книгозбірні, де б були зібрані потрібні відомости, статистичні, історичні й всякі инші, де б були мапи, то що. Омійно сказати, але се чиста правда, що опинивши ся підчас еміграції в Галиччани у Відні ин не знайшли у Відні ніякої порядної укр. бібліотеки й доперва мусіли самі закласти в „Сомаї авиз. України“ таку бібліотеку.

А чи багато з провідних австрійсько-українських людей мало особисті знайомости й звязки з Україною?

— І на пальцях одної руки не почисля би таких! А чому — спитаєш було? — „Се Грушевський винен, він в своїй особі дучив Україну з Галиччани й відлучував Українців від Галиччан... Немов Грушевський дійсно міг перешкодити навязанню особистих звязки й знайомости з укр. діячами. Простого — дїнь, невмілине вилітати зі своєї шкаралупи, недостача ширших горизонтів, брак усякого зацікавлення Україною поруч із сміливою зарозомілістю на власну повітовщину.“

Чи багато бувало за кордоном? — Та, мож і!

Закоплені своєю політикою дрібних гешафтів, закулісових інтриг і різних незначних „придбань“, котрі роздували ся в якісь лебували „успіхи“, наші політики не висували ніса нова світа зауменок і не хотіли бачити, ні чути, що дієть ся поза „українським п'ємонтом“. Закоплені рожевими сплітзками, що ось там, „на горі“ готують ся для нас різні благодати, дивили ся Галиччани на рос. Українців з гори, як на „невироблених“, дурних людей, не вартих доброго слова.

Ті самі люди — політики, журналісти й редактори, — котрі тепер поробили ся незалежні якими всеукраїнцями й не знаходять слів для похвал на адресу діячів укр. республіки, перед війною дивили ся на сьх діячів з погордою, з неукритом зневагою, з почуттям своєї безконечної вищости! — Там, мовляв, ні свідомости, ні вишколення, нічого нема. Забували сірими про власне капарство, безпринципність, службу на задніх лапах, — крутість, протекційність, брак розумної по-

Синьо-жовта нитка.

Гей, Владку! Останній раз наказую тобі встати ся! Візь ся Бога синку, не принеси нам такої ганьби і сиду! Так через тебе а не можу між людей показати ся!... В нікій нікій родині не було такого виродка, як ти! Спам'ятай ся, кажу тобі, спам'ятай ся, бо на другий рік віддам тебе до ремесла, тай роби собі що хочеш!... Навіть не признавай ся де мене!

З такими словами рік річно виправдав о. Макар свого сина по шкільних фєрїях.

Роки минали. — Владко став дорослим хлопцем, мав свій власний погляд на школу і науку тай на ніщо здали ся йому батьківські слова.

Аж одного разу, після празника св. Покрови, був о. Макар в виїмково добрім настрої. Цей змінежий настрій завважала віна служба о. Макара. Він не ходив сьогодні перевіряти спіжарку чи чого там не покрав, не сварив кухарку, що за багато зумиває ками — навіть Іванові не приказував очистити з бєлого візок і помалувати його покостом на чорно.

Відложивши всі ті необхідні заняття на бік, сіз о. Макар за своїм спрком і велів відійти в сємі паньча та приноводити до себа. — За яку хвилину сидів батько з сном при замкнених дверях і довго-довго радив. Над чим радив о. Макар з сном — ніхто з домашних не знав. Знали тільки те, що Владко мусіть до грєох днів безумовно покинути рідну стріку та їхати в столицний город.

Владко ніколи не чув ся так пасливим, як в третю днину по батьківській нараді. Сєж перший раз говорив до його батько такими ласкавими і добрим тоном...

* * *

Точно о одинадцятій годині третього дня по нараді з батьком — ступав по сходях столицной, великой, народной інституції, розглядаючи ся на всі сторони Володимир Макаревич. Убраний в наймодішній англєв, високий ковпирець з синьо-жовтою краваткою приспиченом спичкою, на ямїй в емалїи блищав ся золотий лєв, в синьо-жовтих манжєтах з національними спичками, а в руці держав навеличкий наукочок завязаний синьо-жовтим шнурочком. На поверсі стрінув Володимир возного, віддав йому належну честь і дуже перепрошувачи спитав, куди і як може він дістатися до п. директора Рака.

„Аа... то прошу йти на другий поверх на ліво, перейдуть пан дївїдакуру, потім трошки коридором, мінуть пан грєті двері з прага і вийдуть до передпокою, відтам простїєсьню через біра пана секретаря до пана директора.“

З цєго поясненія не дуже був мудрий Володимир. Він знав, що має йти на другий поверх. За яку хвилину було чути, як з покоїє дирекції відлівало ся грїмке:

„Прощу!“

„Мам честь представити ся... Володимир Макаревич...“

„Рак. — Чим можу служити?“

„Я від... я листи від батька до пана директора...“ При тому подав Володимир директорів наукочок з синьо-жовтим шнурочком.

„Аа...! Це може син о. Макара з Капа-

рївки? Так...? Прощу сідати! Алеж прошу, прощу сідати! Розгосїть ся... тааа... Ну, ну якого та сина дождав ся старий Макар...“

Тут вдруге подав директор руку Володимирові, добре стиснув долонї та посїнав міцнїйше, чим попереднього разу.

„Щож там чувати? Як йдуть справи?“

„Нїчого, дякую... Батько вічно занятий читаннями — тепер закладають касу, потім в радї повітовій... цілий день не мають часу.“

„Знаю, знаю... це один з невинущих, ревних народних діячів.“

По цих словах почав директор розвязувати наукочок з синьо-жовтим шнурочком, вичав звідтам листка, а Володимир сїз витїдїйше на фотелї та поправляв час від часу синьо-жовту краватку. Він ле думав тоді над нічим... всьо видавало ся йому таким дивним, страшишим... Якось ніяково почував себе Володимир. Його очї вдивили ся на бюрє директора, де недобро в кадабці лежав синьо-жовтий шнурочок зі свого наука. Він довго... довго дивив ся на шнурочок. Чому ажраз на його звернув увагу Володимир? Цєго ніхто не мігби сказати. Так собі — тай годї!

Лист о. Макара був короткий:

„Мій Прокляблений та Дорогий Друже!“

Посїлав Тобї оцот лист своїм Владком з неможливою просїбою. Як що не забере Тобї багато труда при Твоїй так великій праці для нашого бідного народу — то прийми мойого Владка до Себе, а він а умїє бодай так скромно як його батько, попрацювати на рїдній ниві. При вмілї Твоїй руці може вийти з його добрий чоловік. Владко, хлопець уцївний і послушний.

дільної дні, безнародність і безграмотність в найважнійших народних справах...

І навіть ті, що влізли на рос. Україну, вертаючи розповідали нестворані річі, мало незаперечно істотно якогось-будь укр. руху на Україні. А що вже говорилося на адресу різних російсько-українських діячів, не варто й згадувати.

Годі покликувати ся на небіжчиків, але є люди, що чули їх суд про Закардову Україну, то й потверджувать, як песимістично задивлялися на пр. покійні Шухевич або Оленицький на тамашні відносини. А я мігби назвати і не одного з живучих ще „маститих“, які також у своїй оцінці недалеко відійшли від оцінки Буряна або гр. Червіна.

Пригадую собі також, яким аплявзом стрінули свого часу наші „рапники“ на бесіді дуроватий виклад про Україну п. Шебля нещасливого висланника „Соціалістичного Союзу“.

А зрештою чи далеко відійшли від сих „насичих“ видців усі тутешні люди, котрих воєнна заверуха закинула на Україну; чи багато вони вилі і вміють сказати про тамашній рух і відносини? — Скільки доводило ся чувати, застрашавчо мало! Ніби люди сиділи не на Україні, не в Києві, а десь на Генольдію. Вирваній сі свого насидженого кубла, привиклий до своїх домашніх відносин і незв'язаний перелетим вічим з Україною, галицький Українець не годен був зрозуміти рос. Українця, не вмів спостерігати тамашні відносини, тому й не міг і не може розповісти своїм землякам на їх жадібні розпитування, що виселило в там, як справа стоїть, який результат буде... Не моя є бо не знає ні минулого, ні сучасного рос. України, не знає складу і відносин тих сил, що на ній виступають...

Тому й дивують ся наші люди тут, чуючи про події за кордоном, тому й готові вважати сі події за ясье чудо, якусь дивну несподіванку, тому й боять ся, щоби се чудо їх не заведло.

Ізв'яне не забувалиб, що в життє людсьім як і життє прароди взагалі чудес не буває, що всякі події маю в свою природну підставу, з якої випливають і розвивають ся (Кінець буде).

Праця українських жінок на вольній Україні.

В „Новій Раді“ находимо в і дозву Ради Українського жіночого Союзу так знаменну, та надіємо ся наше галицьке жіноцтво з найбільшим зацікавленням її прочитає.

До українських Жінок.

Українські жінки!

Не забувайте, що колись в часи найтяжших мук України

„Навіть жінки з рогаками пішли в гаґдамаки“.

На вас, Українські Жінки лежить великий обовязок визволити Україну. Без нас наша слава і богата Україна пропаде. Не впускайте з рук найбільшай людськй скарб волю!

Завдяки довговітній неволі, український народ темний, а скілька соток, чи хоч би й скілька тисяч просвічених українських чоловіків ще за слаба сила, щоби могла зробити все, що треба в такому короткому часі, який призначено на заведення нового ладу.

Жінки — се половина всього народу: на українських жінках заважить все провляття грядущих українських поколінь, як що українські жінки не стядуть тепер до невипущої праці на рівні з чоловіками і не поможуть їм викувати тверді гранітні основи свободи України.

Обовязком усіх свідомих українських жінок є об'єднати ся до спільної праці над піднесенням усього українського народу а в першому ряду над піднесенням усього українського жіноцтва.

Українське жіноцтво немає рівних з чоловічими прав, ні політичних, ні культурних, ні економічних; воно не уміє досі нести рівні з чоловічими обовязки в громадянській роботі для добра України; український жіночий труд не вибразований як слід і економічно не забезпечений, уroveň умового розвитку українських жінок нижшай чим українських чоловіків, акашшай, чим жінок усіх культурних народів; національної свідомости в українській жінці майже зовсім нема, це ми бачимо скрізь там, де українська жінка стикаєть ся з жінками інших національно-

стей — там де вона пропадає у могучих звилях неукраїнського моря.

У сім тім недолі українського жіноцтва може запобігти лиш об'єднання у великий могучий Український Жіночий Союз під гаслами:

- 1) рівні з чоловічими права для жінок.
- 2) рівні з чоловічими обовязки українських жінок в громадській роботі для добра України.
- 3) виобразовання і економічне забезпечення українського трудового жіноцтва.
- 4) піднесення рівня умового розвитку української жінки.
- 5) національке освідомлення української жінки.

Під ціми гаслами Український Жіночий Союз уже завязав ся в Києві. Його заходами і трудами будуть скоро в сім Україні заведені.

Курси для неграмотних, лекції про права і обовязки української жінки, школи жіночих ремесел, спілки жіночого міського і сільського труду, каси забезпечення трудових жінок, газети і журнали освідомлючі українське жіноцтво в загально — просвітньому та спеціальному українсько-національному напрямку.

Усе це буде „Український Жіночий Союз робити не по черзі, але все параз і дуже скоро, бо час не стоїть.“

„Во время люте“ до цієї негайної великої роботи треба негайно великих сил.

„Український Жіночий Союз“ надієть ся на освічене Українське Жіноцтво.

В перші ради „Українського Жіночого Союзу“ вписались уже десятки жінок з різних трудових професій, що є в Києві, до його пристали вже живісні студентки курсістки і жінки що працюють в конторах, пристади й деякі учательки та освічені старші громадянки.

Із провінції вписались майже всі учасниці педагогічного і національного з'їзду.

Тепер черга на останні круги освіченого Українського Жіноцтва не лиш із Києва, але з усієї широкої України. Без них не зробить ся вся намічена Союзом робота, а хоч і буде робити ся, то не зробить ся, так скоро як сього треба для волі й свободи України. —

Пршшу Тебе взяти його під свою стріку, а я прийду на засіданя Надзірчої Ради (сего року буду на певно!) і решту побалакаємо.

Цілує ширю

о. Макар“.

Р. С. Моя Машвіна іде Тебі, Добродію, ці й діточкам поклин і просить прийати той скромний даруночок, що ми Володзьом передали. Правда, Твої Імянини вже давно минули, але ми не кади змоги ким передати. Служба, як завжди, все невірна.

Очікуємо Тебе з Родиною на свята“.

Капарівка, дня...

о. Макар.

„Таак... в сам час! В сам час п. Володимир. Нам якраз треба одної кращої сили... таак... кращої сили!“

„Ви вмієте обчислювати з грубша проценти? Правда вмієте?“

„Може підє пане директор... не знаю“. — При тому мероз прайшов поза шкуру Володимира, він нагадав собі як то в школах за складаний процент двійки брав і вже на саму згадку „процент“ вистарчало, щоби на лиці Володимира виступив червоний рум'янець.

„Нічого, нічого... підеге на практику... еє... то все піде добре!“

По тих словах попровалив директор Володимира по бірах „свої“, як говорив з привички, інстатції, показував машину живих людей (званнх директором „неробами“), а як з'уинив ся в гіпотетичному відділі прикликав начальника Миршавого і так сказав:

„Пане начальнику! Лишаю вам цього молодця на науку. Мусите знати, що то син члена „Надзірчої Ради“ ergo матеріал на кращу силу — таак... на кращу силу!“

Якийсь час після науки Володимира прайшов начальник Миршавий до дирекції та розкладаючи руками від дверей, почав жалувати ся, що справа науки з Володимиром мабуть даремна...

„Як то?!“ — спитав рішучо директор.

„Даремний труд... Не йде.. найбільше мозолів з процентами... вже й сам вчу, наглядая, по урядових годинах товчу ся — не йде й годі!“

„Але піде!“ — сказав дуже рішучим тоном директор. — „Трошки праці, таак... трошки праці п. начальника... гм... ви хотіли би, щоби люди так з божого дула все знали?! Що? Добрий інструктор навіть тверду каміюку навчить — не людину! Ведіть Володимираві зайти до мене!“

„Та я, пане директор, не кажу, що Володимир не навчить ся — тільки дуже трудно йде...“

„Трудно... гм... трудно... Скажіть мені пане, що сьогодні йде легко? Що?! Все йде трудно!“

За хвилини кілька відчинили ся двері дирекції і ввійшов дуже неспіало Володимирі „Добрий день! пану директор...“

„Аа... сервує, сервує! Що там з тими процентами?!“

Мовчанка.

„Сідай будь ласка, сідай! Будемо трохи вчити ся... таак... вчити ся“.

На лиці Володимира виступив червоний

румянець. Йому непрямно і соромно стало, хотій знав він, що директор ласкавий для його.

„Ну, дічого... дічого, таак... стже прошу, розумієте, як є на приклад 100 К. і ми маємо обчислити 7% на рік — то буде 7 Корон. Як є знову 200 К — то на рік буде 2x7 ergo 14 Корон. Розумієте?“

„Я то знаю, тільки не можу зрозуміти, як то може бути 3/4%? Це що того? Чому це не скасуєть?!“

„Цілком проста річ! — Таак... Цілком проста! Даймонато три четверті. Розумієте — трини... четверті!... Тепер додамо собі по два зера, тоді дістанемо триста й чотиреста. Веріть все чотиреста місто триста... таак... пардон, пардон — триста діліть через чотиреста — тоді четвертина сто є двадцять п'ять, а три разів двадцять п'ять є сімдесять п'ять. Діймо на переді зеро з точкою — то дістанемо число 0.75. Се значить від 100 К. — 3/4% рівняєть ся сімдесять п'ять геллерів recte сотаків! — Розумієте?!“

„Так пане директор — цілком добре!“

„А видате! таак... цілком добре! Ге! ге — аж на тім свої зуби зів!“ — Тепер не забувайте, що завтра мої імянини — огле до милого побачення завтра в мене дома“.

Володимир не здавав собі справи з так достойних запросин; йому все маячило ся по голові зеро з точкою перед сімдесять п'ять. Пошо тут до біса зера? Чому того не скасуєть?!

* * *

„Ми думали, що пан Володзьо взагалі до нас не прийдуць... Гарно, гарно... ва ніколи

Українські Жінки з усієї України! Впливайте негайно в „Український Жіночий Союз“ і висіть йому по згоді вкладки на забезпечення і закріплення волі й свободи України.

Тим, що вписують ся буде в найближчих днях розісланий друкований статут і руководство для практичного вживання всіх завдань „Українського Жіночого Союзу“.

Вписи приймають ся дежурними „Українського Жіночого Союзу“ в Педагогічному Музеї в Києві, що дня від 5 до 6 години вечера.

Письменні заяви із провінцій дозвільної висоти треба вислати на адресу скарбнички К. І. Боднарєко Київ, Богатична вул. 13 кв. 5).

Від ради „Українського Жіночого Союзу“.

Київ, 6 квітня 1917. р.

Подача
Орися Величко.

Х.

Безкритичні думки противника війни.

В великим зацікавленням слідив я протягом отсей війни за поглядами в педагогічній світі, які прямували до розяснення питання, який переверот викличе війна у вихованні, в якій спосіб після війни будучність накаже виховувати молоде покоління. Вагу цього питання доводить велика література, яка мусить доходити до незвичайних розмірів, коли лише узглядають ся відповідну німецьку літературу і бачить ся її гедичну, можна догадувати ся, що і в прочий край, з яких лиш скупі відомості доводять до нас, не слухають з ока цього важного питання.

Голоси педагогів та учених не остали без впливу і на цілий хід публичного виховання та життя. Школи стали сейчас прихилити ся до млогих жадав висказаних теоретично, не входячи в це, чи таке сліпобезкритичне в багатьох разях поступовани оправдане з огляду на різні можливі наслідки.

навіть не покаже ся“ — сказала на привітання Галя.

„Цілу ручки пані добродійки...“

„А! Пан Влодзьо. Прошу ближше — прошу!“

Володимир ступав несмілим кроком, кланяв ся на всі сторони і нервовно поспраляв синьо-жовту краватку. На порозі сальонів панства зложив глибокий поклон як в третій фігурі лансера. Пан дому представив гостям молодого чоловіка, який перший раз побачив на свої очі всіх достойних мужів, про яких чи не що двини читав в рідній пресі.

Володимир мав честь пізнати в одній особі: чотирьох директорів народних інституцій, п'ятьох чи десятих членів основателів різних товариств, посла на сойм краєвий і державну раду, адвоката та повітового організатора і т. п. Володимирові не могло помістити ся в голові, як така людина може одолати так великий народній тягар. Йому здавало ся, що такий чоловік виглядає то невеликий мов веретено, а тимчасом він побачив перед собою стійковані фігури, яким природа не поскулила ні в ширині, ні в довжині.

Не бракувало між зібраними й голови всіх просвітних товариств чотири-мільйонного народу, який рівночасно стояв на чолі економічного руху. Був між зібраними й старенький емеритований професор, який при своїй скромній пенсії уділяв грошеві підмоги молодим людям, що стояли на дорозі до самобійства. У його кожній буз добрий. З кожного ходив пресвіт, виводував скромні посади, а для оточення був тим цінний, що клав свій підпис всюди, де його просили.

А й публичне життя під вражінням багатьох познав, вказуючи на розклад суспільності в часі війни, розклад, який не остав без впливу на підростачу молодь, стало заходити ся ревню коло опіки над дорастаючою молоддю, стало творити звязки та товариства, що взяли собі за ціль впливати на не та працювати над ним, щоби лике не приближило надзвичайних розмірів, та по можности старати ся впливати на суспільність, щоби всіма силами підпомагала р ббу таких стоваришень. Вершком цих старань було створення нових урядів, які прибрали навіть форму міністерств, що їх цілю в добро фізичне і моральне здоровле народів.

Велике одначе питання, чи цю ціль дасть ся досягнути і чи дійдець ся до неї цими дорогами, яких зазначено дуже а дуже много. Не поможе тут навіть і ця обставина, що між іменами, які забирали голос у цій справі находимо не лише найповажнішу пресу з визначними, чільними публіцистами, але також мужів науки, яких само імя говорило перз більше, ніж ці слова, які вони сказали до даної справи. Бо найважливіший рис, який так несимпатично пробиває ся із майже всіх цього рода публікацій, це рис нещирости, або несмілости сказати правду в очі. Мале та незвичайне число було таких що мали на стільки відваги, щоби вселюдно та без обиняків заявити, що війна взагалі, а така війна, яка ведець ся тепер в особенности, це найбільша катастрофа, яку можно дожити. Незай вона аде оборонна, незай вона буде накинута, чи як там будемо називати, все є вона доказом, що всі сторони, які дали себе до неї потягнути, ще далеко а дуже далеко стоять від цього поняття культури, про яке так багато говорено в передвоєнних часах. Тих знову, які стоять на тім становищі, що війна є конечним явищем, можна поділити на дві часті, таких, що риблять це з всякого роду застереженнями і таких, що говорять без застережень та війну величають і підносять навіть до апогею.

Але ані одні, ані другі не переконують нікого у тій конечности, без огляду на це, з якого виходять становища. Бо чи Гомперд доводить будь з філософічного чи історичного становища, що війна не дасть ся усеунути із життя народів, чи який инший уче

Словом — Володимир бачив цього вечера людий, що в своїх руках мали керму пароду Я: маленьким супроти цього видавало ся йому зеро з точкою перед сімдесят п'ятью...

Раз вкладало ся Володимирові, що це зеро тьке маленьке, як мак — другий раз здавало ся йому, що цлий сальон панства — то одне велике зеро, а він маленькою точкою коло його...

Кожний з присутних шось говорив, розкладав руками, сміяв ся, бавив ся. Один тільки Володимир почував себе ніяково. Гей гей! — инакше було то в рідному селі... там на вечерицях він в першу скрипку грав. А тут? При тому нагадав собі Володимир, як то тітка вчила його „бон-топу“ і казала, що нічком сидіти в товаристві та мовчати, не дитя. Він все силував ся шось говорити, але забував язика в роті.

Тимчасом товариська гутірка ставала щораз живішою. Почали на здегін всі говорити і всі слухати. Хоч як посла намагали ся вдержати вамоги парламентари му в бесіді — дарма! Не знав, чому один другого старав ся переговорити, адже ж часу було в них доволі. Мабудь з привички.

Аж ось підноситься з фоталю один з присутних, радник (званий звичайно надрадником) і висить тоаст на честь панства. Всі стоячи виповнили чарки до дна. Відтак посапали ся тоасти за Геція Тараса, Наньку-Україну, за бідний народ... а флешок ставало щораз то більше порожних. Нараз залунала з сальоні директора стара, улюблена пісня: „Щ ж я буду бідний дияв...“ Пісня ставала щораз голоснішою... як дійшла до слів: „а у мене не сяно...“ мало ся вражіана, що

кий полемізує з Кантом і його проєктом „світлогого мира“, чи Нусбази опираєть ся ріжними проявами із природного життя війни представити як конечну біологічну прояву, вє це робить лише вражіана, що воєнна психіка веліла їм так писати. А вже хіба найсмійшійша ціла та велика література всяких педагогів, які домлять копії над там, чи нішній воєній вислід. Н мечина спричинило гуманістичне вихованне, чи реальне. — І кожний з заступників поодинок на грямі обіцяє собі ще гарвіших успіхів, коли його погляди на дальший хід публичного виховання добудуть перевагу.

Мямовільно насуваєть ся питання, звідки тільки нещирости, зглядно не мілости набрало ся у забравчих голос в справі впливу війни на вихованне. Воєнна психіка відограла тут неабі-яку ролю; але ще більшу — здаєть ся — натиск зі сторони правительства та кругів, яким війна є на руку. Сумнівати ся треба, чи автори всіх цього рода розправ, брошур і т. п. посторили би це саме з такою самою певністю сьогодні, як це робили в рр. 1914 і 1915. Вже саме становище офіційних кругів змінило ся так засадничо, що займине вишого становища, як негатиного проти війни є неможливе. Хіба, що хто хоче подати себе у підозрінне, що він учасником воєнних зисків, одним з великих акціонерів, яким війна набила кишені великанськими сумами грошей. Та не лише сама зміна поглядів офіційних кругів викликала би відмінне становище шановних авторів, але погляд короткий на перебіг війни з її усіма наслідками вистарчає, щоби наворотити кожного до вишого погляду, крім хіба воєнного доставця, або воєнні гідки, яка за гроші цах доставців вє гини в честь війни.

Виходячи із цього становища, що найбільшим добром на світі є чоловік, людина взагалі, все повинно бути так улажене, щоби прямувало до добра людини. — Отже і війна, як що вона має бути оправдана, має мати на оці лише добро людини. Та й не бракує того рода зв'яз, поклянів і відзв. Повні вони шумни фраз, які мали ясно означити ту справедливу справу, для якої війна ве є ся, які отвірдали перед людьми широкі овида будучого раю на землі, які мали осолодити страшну дійність виглядом на упорядковані відносини будучої суспіль-

се стара, подрапана плита на новм дооре накрученим грамфоні...

„Ах — Боже, Боже!.. які то гарні ці народні пісні!.. Чоловік прямо горить, молодчє від них чудових звуків рідної пісні!.. Ах Боже!.. Чаж не так огче совізанку?“

„Правда... дїйна правда!“

Володимирові було якось веселїй те. При цій нагоді міг в я отворити уста, хотїй про зеро з точкою не міг забути... Через його голову перелетів рїй думок, аж зупинив ся на синьо-жовтому широкку, який недбато лежав на бюрку пана директора. Влодко вірив, що ця пята повезе його дальше...

І не зав в ся.

Пять літь пізнїйше, точно пять хвиль по одинайпятих, ступав по сходах великої народної інституції — зять директора Раза начальник гіготечного відділу, Володимир Макаревич. Убраний по наймодейшому, в чорній краватці, біленьких мавпетках з бриляновими епинками з високим підйором на голові. На першій новосї віддав йому воєній намежав честь слов м і: „Цілу ручки пана“.

Ф. Окорпійон.

ности. Дехто обережніший приготував на тяжкі переходи, але потім, що всі ті терпіння та прикраси приносить чоловік для добра будучого покоління, для добра дітей та внуків. Ще більше цього рода слів починало ся у всякого рода заявах, коли може настати мова про мир, та коли можуть воюючі народи засісти за зелений стіл до обряд за миром. Читачи ті заяви, признаємо ся, що одна з них гарнійша від другої; однаже крім вірадної появи, що найбільші вороги розоруження, самоозначення народів і т. д. го ворять про ті ідеї, та можливої надії, що час прийде на сповнення чудових мрій, не остає на разі нічого для нас. Не в силі однаже також здержати іронічного усміху, читачи всі ті заяви, поклики, обіцянки гарної будучини і т. д. Бож хіба годі вірити, щоби вишні держави з їх режимом, зі всіма хибами і всякими внутрішніми недомоганнями були в силі завести лад і порядок у других, коли у себе в дома порядку нема. А головне повні уста цього рода обіцянок у так званих великих держав. А чейже відома річ, що кожде з них має тільки масла на голові, що наперед мусить довго а щиро працювати, щоби створити лад у себе, а відтак переходити на чуже обійстя для роблення порядку.

Примірів не треба, бо це річі надто й загально відомі.

Поміняючи це усе, як мушкету далекої будучини, інтереснішими являють ся ті помічення та сподівання про блага війни, що вона їх або сейчас приносить, або принесе у короткім часі. Може найважійше це, що війна має створити відпорність у людини, силу нервів та має зв'язати з перенесенням, яке так було сильно закорінене в передвоєнних часах.

Ліко поведене передвоєнне виховання, вигідне життя деяких верств, штука і література, яка головню станула на послуги цих верств, створили незвичайно малу відпорність нервового устрою людини на абиякі малі життєві невгоди.

(Далі буде).

З окупованих українських земель.

(П.) Найновіша перепись людности Ковельщини з 1917 року дає досить цікаві цифри що до її національного складу. В порівнянню з давнім списком людности виходить, що 2/3 всего населення виїхало в Росію, а остало тільки 73.357 душ і то з біднійшою людністю. На загальне число населення припадає 42.776 Українців; 23.472 Жидів; 7.109 Поляків враз з иншими народностями. В процентовому відношенню є: 58,3 прц. Українців; 31,9 прц. Жидів; 9,8 прц. Поляків враз з иншими народностями.

В тому числі влічений й Ковель, який на 13.981 душ має 13.206 Жидів, 390 Поляків і 385 Українців. В процентовому відношенню 94,5 прц. Жидів, 2,8 прц. Поляків і 2,7 Українців. Як бачимо чисто жидівське населення Ковеля надає так великий процент жидівському елементу в загальному числі. По відкиненню Ковеля маємо в окрузі 42.391 Українців, 10.266 Жидів, 6.719 Поляків. В процентах: 71,4 прц. Українців, 17,3 прц. Жидів, 11,3 прц. Поляків.

Самі числа, які збрала східно-галицька, польська адміністрація в зайнятих землях, без коментарів доказують „польськість“ Волині...

Щоби грядущі покоління не кинули на нас каменем!

(о. с.) Для пильного обсерватора життя української галицької інтелігенції підчас війни, являєть ся незбитим фактом, що українська суспільність у всіх своїх верствах і організаціях не зрідка до сповнення цих великих задач, які стоять перед нею від самого початку війни. Не має у нас одної сфери діяльності

в якій ми моглиби похвалити ся видаткю в працю. Пригадаймо собі справу опіки над виселенцями. Вона була і є недостаточною, безпідставною і доривочною. Не знайдемо й одного виселенця, що повертає в рідний край, який не нарікав би на всіх більших і меньших патріотів.

Не менші браки виказують наші господарські організації, ба навіть „Гіпотечний Банк“ мимо багатства гроша в краю, не може побільшити своєю акційного капіталу, бо брак людей, щоби ту справу відповідно представили ширшому загалові.

Візьмім хочби під увагу просвітну роботу серед українського народу в Галичині то мусимо сконстатувати, що досі не появилася ні одна брошура, деби обговорено біжучі події на закордонній Україні. Зате можна подібати в нових виданнях статті, які продовжують провідні думки 48-мого року... Не без закиду є й „Сільський Господар“ та инші того рода інституції. Навіть відоме „Товариство Українських Правників“, що повинно взяти на себе задачу виступити з пречісно опрацьованими прозватами як малоби виглядати законодавче і адміністраційне тіло східної Галичини — не проявило жадної на тім поля діяльності. Але про це думкамо зокрема поговорити в вичерпуючих, докладних та річевих статтях.

Сьогодні хочемо звернути увагу на одну дуже некуду справу, а саме відбудови знищеної Галичини. Справа відбудови Бельгії та Сербії є висунена і обговорювана на міжнародній арені, натомість про відбудову Галичини й Буковини не тільки, що нічого не робить ся, але навіть промовчуєть ся... А прецінь Галичина чи не більш всіх країв зруйнована воєнною заверухою, що кілька-кратними наворотами навіщувала її землі.

Приблизно обчислюють шкоди Галичині на 5 мільярдів корон! Ми з цілою певністю можемо сказати, що ті обчислення долеко не повні, бо у нас нема кому зайняти ся реєстрацією воєнних шкід і втрах. Таке королівство польське промгло ся перенести на й док ладній ішу реєстрацію шкід власними силами, без сотика державної субвенції. Не хочемо над тим розводити ся, що реєстрація є річю колючою — колючою не тільки тому, що ми знаючи розмір наших шкід моглиби поставити правительству докладно сформуловані домагання, колючою не лише тому, що на цій підставі моглиб ми вже тепер дістати від правительства субвенції і підмоги на відбудову, — але тому, що повний виказ втрах бувби незвичайно важним історичним документом мартирології українського народу Галичанин.

Переглядаємо протоколи катієдальних нарад парляментарної комісії відбудови на чолі якої є бувший президент Укр. П. Р. і дивним дивом проєкт закону про відбудову предложив польське комо... Ставили вноси Італії, південні Славяни — нема тільки ваяску Укр. П. Р. А треба знати, що поставлені проєкти виходять на жаль на користь не нам, тільки нашим сусідам, бо українське населення булоби репрезентоване в повітових комісіях для реєстрації і опіки воєнних шкід, делегатами повітових рад. Розумієть ся, що такі делегати йшлиби на руку виключно великій земельній посідлости в східній Галичині.

Багато не дасть ся вже направити тому, що сліди знищення затирають ся скоро в природі і в людській пам'яті. Як що ми тепер не віримо з байдужністю і не кинемо могу тьового клича: „Реєстрація шкід!“ то понесемо дальші безповоротні втрахи спричинені вже не війною, але нашою неждарністю. Вже цієї одної справи не сміє спустити з ока наше громадянство.

Літературні новини.

Календар „Просвіти“ на 1918 рік вийшов, як і треба було надіятися, під знаком Шевченкового ідеалу — самостійної України без хлопа й пана...

Гарно вишивана обертка високо патріотичного календаря так і манить око до більшої державної цюка субвенції кожного свідомого галицького й українського Русина, навіть закоморченого старими маримумами австрійського Українця.

А ось тобі зараз на вступі представники Української Народньої Республіки, герб соборної України, палата українських панів, гетьмани та мученики-продіаки українського народу...

„...бо День Новий на зорях иніх йде,
Несе у світ новик віків почин...
Хай кожний з вас тягар один візьме,
Який несе на собі рій хрипін!
— Хай кожний, що бездільно спав із роду,
Візьмась за труд для свого народу!“

Берімо ся ж звінці гуртом до тої праці по рецепті прекрасного оповідання про „Тирольців Сходу“ з 1848 і дальших років.

Не забуваймо й цього, що не всі ми „з під низької стріхи“, бо чимало з нас є і з під високої дахівки...

А вона певно побідить повагу й згорблену стріху...

Прикро вражає тебе тільки одна несправедливість з боку вічно-молоденької, жвавої „Просвіти“, що висше згаданий твір одважного пастиря (марненьких овечок та кудлатих баранів не нагороджено

Читай народе по той бік кордону, мотай все на вус та постунай скорим ходом все вперед, всі враз. Бо не ридать а добувать, судило ся тобі на світі!..

Вставай вставай, вставай,
Не час: тепер на сон!
Мов рана рідний край!
Мов зойк оден і стон!“

Не спи народе, а читай! Найдеши лік на рани й біль у „Просвіті“... Будеш багатий та щасливий, коли тільки:

„...Ударив в давін.
Ударив на тривогу!
Таж від диму сонце тьмить ся,
Нарід гане, світ валить ся —
Пожадуєш ся... Богу!..“

Прохаймо Його, щоби відвернув од нас всяку важку працю на цій землі, а

„...доніс нас до неба на віки,
Це на біль наш найкращі діки“...

Історичне оповідання „Ой, Морозе, Морозенку“ відбігає дещо від славних сорокових років — тому й справедливо надлико його жваве Товариство „Просвіта“ тільки бронзовою медаллю, хоч в дійности і бронза має тепер чималу вагіть у цих важких часах на нашій славній рускій Україні та на українській Русі, де

„...Місяць слявом стелив ся
На стерні пусті;
Йшли Сирійці... Олізми заліз ся
І су с на хресті...“

Гордуй ся ж ти, гордуй народе, вишнваним календаром „Просвіти“, бо він оден у теперішних часах пригадає тобі твої славні подвиги, а т м і підносить твою гордість ще висше й висше, навіть до недосяжанк для тебе престолів! Чуєш!?

„Твій батько на гилі повис в дітку динну,
Тя згинув інакше: für Kaiser und Land;
Тя всім вам однаку дали домовину
Й печатю вам символ: Name unbekannt...“

Гей, гей, аж снігом силпе від таких гордих слів і біла ніч приходить...

А дрова й нафта дор г, дорогі!... Дорожні як твоє жито, пшевица і всяка пашниця... Гей, гей!..

Нитка.

Від академічної молодіжи.

Дня 23 січня відбула ся нарада академічної молодіжи з такою програмою:

1. Сучасна хвиля з організації молодіжи (реферат В. В.)

2. Звіт діяльності святкового комітету У. Н. Р.

3. Справа протесту У. П. Р. проти влучення Галичини в польське королівство.

4. Внески й запити.

По довшій дискусії, в якій збирали голос чимало присутніх, всі згоджували ся в поглядах конечного, негайного організування молодих сил українського народу до боротьби проти імперіалістичних забобанок поляків, та до зовнішнього громадянського праці на всіх наринах нашого національного життя, до свідний великий засм'єст.

На кінець ухвалено резолюції:

Четвертє висновок, що зробила У. П. Р. в справі урядових ходжень проти української академічної молоді у Відні.

Випиши молодіж рішила вислати своїх делегатів на нараду 17 лютого, яку завітніє „Організація Народньої Праці“, що гуртує ся коло „Будучина“.

Економічні вісти.

Хто сплатить воєнні довги держави? (Голоси німецьких і австрійських часописів.)

Скрутне положення воєнних держав, котрі підчас теперішньої війни попали в довги, перевищувачі поневуди їх фінансову силу, піддало під прилюдну дискусію, особливо в Німеччині, питання: чи не вказаним булоб сплатити воєнні довги держави відступачи на се частину приватного майна горожан. Найважливіші політики, фінансісти і економісти центральних держав уважають сеї крок за одинокий рахунок для спрямування фінансової господарки цих держав на правильну дорогу. А аргументують ось як: Війна має вибороти кращі умовини життя для нас і наших наслідників. Полишаючи наслідникам кількадесят літньої довг, введемо їх в примусове положення сплатувати його в реченні кількадесят літ коштом 0.75 всего їхнього майна. Лише отже тепер оскорбив себе о 0.25 нашого майна, полишаючи наслідникам спадщину вправді зменшену, але не обтяжену. За тия промовляє ще і та обставина, що, як виказує статистика, віддача майна в Німеччині оскорбив не найбідніших, але найбогатших, котрі репрезентуючи ледви 4% всего населення держави, покривть аж 45% всего довгу в коронній дорозі, бо «ворогом заставлях листів воєнної позички. Що не дасть ся сплатити готівкою, то — як подвизимости — перейме держава в участках. На тих участках будуть могли остати всі ті безземельні і убогі, що з приводу упадку многих галузей продукції остають по війні без праці. До віддачі призначено-б було все майно: движиме і недвижиме, ф'єлдікмісса, фундації, гласність церковна і монастирська. Самі фундації і церковне добро заплачавб в Німеччині 20 проц. всего довгу.

На покриття віддачб горожанн $\frac{1}{5}$ — $\frac{1}{4}$ части своєю майна, на основі однорозв'язг обчислення в 10-ти річних — або менше — ратах.

Цей погляд має своїх противників. Віна — говорять — обнизила видатність землі, зруйнувала або сильно заштала промисл котрий позбавлений заграничних ринків мусіє понинорити ся до нових воєнних обставин. Много упавших фабрик треба буде привернути до життя, а много те є інших застановити. Треба буде також положити основи для

зовнішньої торгівлі (Росія, Поль, Америка, Азія), а на не треба мільярдів. Се буде задачею цих 0.4% цілого населення Німеччини, котрі на війні багато заробили. Відобранкє ім часи готівки булоб підкошенням державної господарки. Беручи під увагу рахунок на основі котрого вимірено в Німеччині „податок на зруження“ і 10 літній речисель сплати воєнного довгу, доходить до висліді, що на цю сплату припадає річно 4—4 $\frac{1}{2}$ мільярда марок. А що лишити за відношу і побільшення основного і на оборотовий капітал? Промислова держава не повинна забувати, що по теперішній війні жде її друга — торговельна, о ринках збуту. — Беручи під увагу технічне переведення піддачі майна, вказує на кошта впливаючі з удержання великого адміністративного апарату зарадців і виконавців розкляеаях по цілій території держави і на труднощі, з як ми стиріють ся ізза браку фахового вшкOLEння. Сама ж оцінка дїбр буде найбільшою несправедливістю. Вартість дїбр змінює ся і багато змінює ся в 10-ти літах, призначених на сплату. З двох фабрик одної вартости в першім році се один буде зиск в 10. літах — а тим самим не одну вартість капіталу будуть репрезентувати. Так отже віддача майна являеть ся і в практиці трудною до перереження.

О. Ч.

Від Адміністрації.

„Будучина“ являеть ся органом ширшої громади. — Співздавцем чи радше співвласником органу може стати кождий Украївець, що зложивь вкладки (одна вносить 25 Корон) на рахунок уділу.

Просимо як найширший круг нашого громадянства до співучастя в видавничстві, щоб наша часопись стала голосом всего громадянства Галичини.

„Будучина“ є незалежний орган, де гуртують ся свіжі й молоді сили українського громадянства.

В вірі і переконанні, що суспільністі зрозуміє, що тут розходить ся о створення тривких, непохитних підвалин під нову будівлю, оперту на самодіяльности широких мас — починаємо видавничтво.

Віriamo, що українське громадянство приймає теплим словом нове видавничтво та що між пайщиками „Будучина“ не бракує ні одвого, що хоче wraz з молодію громадєю стати до боротьби з усім неживотним та зашпаним в нашому громадському житті.

Як що громадянство дорогоу більших та численних вкладок зхоче — буде могло першим чини наш тижневик на незалежний двєвник, якого брак так дуже дасть ся відчувати.

Хто припше вкладки на видавничтво, себю хоче стати членом основателем органу, згодить слати гроші на адресу Адміністрації з зазначенням „пай“ або „передплата“. Різвчасно з початком прощимо вислати кореспондентній картку з точною адресою і евенгуальним бажаннями.

Передплата на рік вносить 20 корон.

Півріччя 10 корон.

Адміністраційний рік починаємо від дня 1. лютого і закінчуєм 31. грудня 1918 р. — Тягом року будемо старати ся розширити обєм видавничства та надзвичайним додатками добавити м'ясячну проволку.

Молоде громадянство просимо о енергічну матеріальну підмогу.

Адміністрація.

НОВИНКИ.

Оказове число „Будучини“ розсилаємо на подані вам адреси з тим, що як Вп. Адресати його не запровадять з волять відослати назад на адресу адміністрації.

Наших передплатників просимо, зедувати нам нових

Гурток ініціаторів видавничства „Будучина“ відбув першу свою нараду в початках грудня 1917 року.

Найближша нарада організації „Народня Праця“ відбусть ся 17. лютого 1918 р у Львові. Точніші дані що до місця зборів уділять редакція „Будучина“, куди треба зголосити ся усно або писемно по легітимацийній картці і ближній інформаций.

Тимчасовий комітет „Організації Народня Праця“ запрошує окремо дорогоу на нараду передовсім всіх членів основателів органу, та, що зложили або зложать вкладки на рахунок уділу, та всіх прихильників розбудження нового життя в нашому громадському застєю.

Вказаним булоб, щоб провинція взяла участь в нараді виславши з кождого повіту одній по дві або одному делегатови.

Справа інвалідів У. С. С. Однєю з болючих справ є нестача опіки над інвалідями У. С. С. Ці інваліди не мають зможности з тих полекки, які прислугують жовнірам інвалідам ц. і к. армії.

Ту болючу справу промовчуває довшій час наша преса, а се ось перед кількома днями появило ся кілька вісток, які помістив самі інваліди а з громадянства не забрав досі ніго слова.

Не можна робити докору суспільности, що вона ніком забула про інвалідів У. С. С. внаслідок її жертваности на ту ціль не устала до сегодня, а се чи знає наш суспільний заклад, що на се вергому р ці війни нема у нас якогось комітету, що опікуватб ся тільки справами інвалідів? „Дочисати“ пє справу до жіночого комітету несення допомоги для ранених, або до Ц. У. У. С. С. або еше там де — не годить ся. Ця справа так важна, що до неї треба особно о тїла, яка занялоб ся поліпшенням долі цих вємичників, щоб вони мїго видати ся по всякого рода таборах для виселенцв, мали змогу користати зі швей всякого типу.

Вкінці треба би зосередити пїлий фонд для інвалідів У. С. С. в одной інституції, в брати виконувачий комітет і не позволяти на це, щобі фондами інвалідів завідував той, що схоже.

Політична організація міста Львова маємо кількакратних проб і вєвійшла й досі в життя. Причиною цього є політичні провідники Львова, що не хочуть до сеї цілі сплачувати особного урядника і отвертати спеціального біра. Одна з дуже поважних львівських громадян був склонний відкомандувати до цього зі „воєні“ інституції одного урядника, який вівбв агєанди по урядвах годинах політичної організації міста Львова але досі своєї постанови не впрвадив в життя.

Звертаємо увагу компетентних чинників, що для введеая такої справи як політичної організації міста Львова треба створити окреме бюро, треба провадити систематично й планово роботу і треба заангажувати постійних урядників.

Предметом дискусії є під теперішню хвилю питання, що мовляв будуть бити деякі державні урядники, як бі Галичину прилучено до України. Не идем про план роботи тільки чи вона дальше будуть доставати пенсії... Цю справу товчить ся в приватних гуртках день в день. Можеб хто з рзмих людей дєє добре пояснення бо шкода щоб ці люди тратили час.

За шістьдєсятє корон місячно є нові посади для трудового українського жіноцтва в Тварівстві „Дістор“. Години праці повал дєсятє. Птємо Світлу Дирєцію чи на четвертому році війни можна вижити за 60 К. у Львові?!

Так має виглядати мїлїйова фінансова інституція?